

Från parning till färdig jakthund, del 2:

Hela labbegänget: Bengt Gustafsson med Mixa, Kerstin Andersson med Lingon, Eva Wiklund med Ina. Morgan Werneklint och Mari Andersson med Krut, Helen Zetterström med Walle, Joakim Bergström med Burton, Ulli Jonasson med Sniper, Anders och Maria Asp med Oden samt Carina Persson med Hedda. Saknas på bild gör Solveig och Jan-Erik Enstad Saeterbo med Scott samt Lingons ägare, Mari Nälsén.

Lugnet före stormen med labbevalparna

Det har gått några månader och Jakt & Jägars labradorvalpar närmar sig ett halvår. De har långa gängliga ben och är snabba som vesslor.

– De är fortfarande fantastiskt lugna och coola. Jag är väldigt nöjd med den här kombinationen, säger uppfödare Kerstin Andersson.

Efter att ha sålt en valpkull hör det till uppfödarens vardag att ofta, speciellt i början, får många samtal. Det har Kerstin och Bengt på kennel Ringlets fått även denna gång.

– Alla säger likadant, att de fått

Mari Nälsén

lugna, trevliga, lättlärd och sociala valpar som inte är rädda eller bekymrade för någonting. Det låter nästan för bra för att vara sant, berättar Kerstin.

Men det där med att vara orädda kan ta sig olika former. Något som kan bli ett problem framöver

är att två av kullsyskonen, Ina (R: Grebe) och Lingon (R: Golde-neye) båda apporaterat orm.

Lilla Ina var bara drygt nio veckor när hon kom bärande på levande snok, som var en meter lång, och ville lämna till matte. Kullsystemen Lingon bar en dag in en kopparödla och lade på köksgolvet till hennes mattes stora fasa.

– Ja, det är ju inte roligt. Inte minst för att de en dag kan få tag i en huggorm. Då kan det gå illa, säger Inas matte, Eva Wiklund.

– Vi ska ta dag i det där nu och försöka träna bort det, tillägger hon.

Valpträff

I mitten av sommaren möts nästan hela kullen på valpträff, när kennel Ringlets håller sin årliga kennelträff.

Under dagen har de stora hundarna drillats av jaktinstruktörerna Anders Carlsson och Mirjam Axner från Skåne. Under eftermiddagen ska Kerstin hålla en

kort träff med valparna. Flera av dem har varit med lite under dagen och tittat samt umgåtts med människor och många andra hundar.

Det är nyttig social träning, men det är ändå viktigt att det inte blir för mycket för dem. Det gäller med andra ord för alla valpägare att mer än en kolla så att valpen inte blir för ivrig, eller kanske till och med illa berörd.

Små övningar

Nästan allihop, åtta valpar av nio, har kommit. Lugna och tysta sitter de i sina koppel och tittar på varandra.

Visst spritter det lite i benen. Någon vill gärna leka med sina syskon, men det är inga problem för förarna att locka dem på bättre tankar.

Valparna är ännu för små för att tränas i grupp. Men Kerstin vill ändå ge några råd på vägen och testa med några små övningar.

Kontaktövningar vill man börja tidigt med, eftersom det är viktigt

Så här glad blir en valp när hon får träffa "gammelmatta" Kerstin.

Slappna av i alla möjliga situationer, det kan Burton som här visar upp sig med husse Joakim Bergström.

Lilla Lingon har fullt fokus på att hämta boll.

Vissa av valparna har redan fått prova att bära fågel. Här bärar R. Goldeneye – Lingon – fåglar.

Fullt fokus när Oden ska hämta tennisboll.

Walle och Lingon tränar på att sitta lugnt bredvid ryggsäcken och göra ingenting.

Kerstin håller i tills föraren ropar.

att befästa samarbetet mellan hund och förare.

Carina Persson, som äger lilla Hedda, har redan kommit långt med den delen. Carina får i uppgift att visa hur hon går tillväga för att lära in momentet.

Med lock, godis och mycket beröm är det inte särskilt svårt att få valparna att fokusera mer på sina mattar och hussar än på syskonen.

Viktigt med inkallning

Inkallning är kanske det viktigaste som en apporterrande hund bör kunna. Redan i valplådan fick de här valparna höra två signaler när det var dags för mat. Det var embryot till inkallningen som alla tränat flitigt och i olika situationer.

Det är dock inte givet att alla lyssnar till signalen, nu när det är så många spännande syskon i närheten.

Kerstin håller i valpen medan ägaren får gå iväg en bit, sätta sig på huk och vissla.

Som ett svart streck far valpen

Inkallning är kanske det viktigaste som en apporterrande hund bör kunna.

iväg och kastar sig upp i ägarens famn. Det är inte en enda valp som ens har en tanke på att göra någonting annat än att rusa så fort som möjligt till sin förare. Nästa

Inkallning. Ina på väg in till matte Eva.

test är när valparna ska få prova att apportera en boll, som Kerstin kastar in i ett buskage.

Föraren får sitta och hålla i sin förväntansfulla valp. När bollen landat får labben springa och hämta.

– Valpar är olika, så bry er inte om ifall er valp inte hämtar och ett syskon gör det jättebra. Det har inget att göra med hur duktiga apportörer de kommer att bli som vuxna. De är bara olika mogna, förklarar Kerstin.

Man ingen behöver bekymra

Vänd

Inkallning med Ulli och Sniper.

Från parning till färdig jakthund, del 2:

sig. Samtliga valpar far in i dungen och kommer stolt ut med bol-len när det är deras tur.

– Det ser verkligen jättebra ut, kommenterar Kerstin när träffen avslutats.

– De är så jämna och trevliga. Vi kunde inte vara mer nöjda.

Under de kommande månaderna kommer de här små valparna att vakna och bli medvetna om det som de är avlade för – att apportera vilt.

En kritisk tid

Det är en kritisk tid eftersom valparna är lättlärdade och vill så mycket. Det är väldigt lätt att ägaren skyndar för mycket och på köpet får en hund som är för het eller, ännu värre, gnäller och piper när den är på jakt eller träning.

– Det som är prioritet ett för de här ekipagen nu är att lära valparna att de ska fungera som trygga hundar i alla möjliga situationer. Det ska också tränas samarbete och kontakt eftersom de ska kunna jobba i team med sin förare när de väl är färdiga för att följa med ut på jakt, kommenterar Kerstin.

• **När ska man då börja apporteringsträna?**

– Det beror på vad man har för hund, svarar Kerstin.

Inga generella råd

– Det finns inga generella råd att ge, utan det är viktigt att ägaren tänker och känner in vad det är för hund. Alla är inte stöpta i samma form, fortsätter hon.

För vissa hundar behövs det tidig träning för att få upp lusten, medan det på andra behövs träna mycket stadga.

Att lära valpen att simma när vattnet är varmt gör det lite lättare.

– Det är inte helt ovanligt att man har en lovande unghund som man tränar för mycket och forcerar träningen. Då kan den bli helt förstörd. Så känn in vad som passar din hund, sammanfattar Kerstin.

Inte röntgade än

Labradoren är en hund som tyvärr dras med en del sjukdomar. Därför bör helst varje individ röntgas på såväl armbågar som på höftleder när de blivit ett år eller äldre.

Valparna i artikelserien är ännu alldeles för små för att kontrolleras.

Valparnas pappa, Fionn, Ballylaffin Bailey of Rockenhardt, är en hund som inte använts i Sverige förrän för ett år sedan.

Det är först nu som man kan

Träna kontakt och samarbete är viktigt i den här åldern.

börja utvärdera hur friska hans valpar är.

Hittills har nio valpar i Sverige efter honom blivit röntgade och det ser bra ut.

Det är bara en hund som har defekta höftleder och ingen med felaktiga armbågar.

Självklart nedärver båda föräldradjuret sjukdomar.

Väntar med spänning

Eftersom Mixa aldrig haft några valpar tidigare väntar vi förstås med spänning om hur den här kullen kommer att se ut. Kanske vet vi mer nästa gång vi träffar dem, kanske inte.

Det som är helt klart är att nu ligger det mycket roligt och hårt arbete framför ekipagen, tills nästa gång vi ses och labbarna närmar sig ettårsdagen. □

Gå fint i koppel. Mari Andersson och Krut tränar.

Norske Scott provar blodspår

Valparna som hamnade i Norge är knappt sex månader. Vad har de fått göra hittills? **Scott R. Gannet bor i Norge och var den enda av valparna som inte var med på kennelträffen.**

Matte Solveig Enstad Saeterbo berättar att allt gått fort.

– Vår Scott har helt plötsligt blivit så stor. Han har fått prova på att gå några blodspår och det har gått väldigt bra. Vi kommer att jobba mer med det för att så småningom på honom godkänd, förklarar Solveig.

Ägarna har också provat lite med apporteringsträningen och Scott har blivit duktig på att lyssna på visselpipan.

– Vi inser att vi har en lång väg att gå innan han är klar men vi är

väldigt nöjda med hur det har börjat. Till hösten ska han få prova på färska spår, tillägger matte.

Solveig beskriver Scott som en mycket orädd hund, som bara en enda gång blivit riktigt rädd. Det var när stackaren blev jagad av en ko.

Scott är en god promenadkamrat och går, precis som en äkta retriever ska, utan koppel.

– Vi uppskattar Scott som den

Scott blev norrman och har börjat gå blodspår.

FOTO: PRIVAT

familjemedlem han blivit och ser fram emot många fina träningar,

spår, turer, jakt och upplevelser med honom, säger matte.